

ἄνθη τινά. Φυσιοδίφης τις εὔρεν ἐν Σουμάτρᾳ μεγάλην πεταλούδαν, τῆς ὁποίας τὸ ἄνω μέρος ἔχει λαμπρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα, ἐνῶ πλατεῖα κιτρίνη γραμμὴ διατέμνει ἐκάστην πτέρυγα. Ἡ πεταλούδα αὕτη εὑρίσκεται εἰς τὰ ξηρὰ δάση εἰς τοὺς πυκνοὺς θαμῶνας. Ὄταν πετᾷ, εὐκόλως τὴν βλέπει τις, ἐνῶ τὴν χάνει ὅταν κάθηται. Ὁ ἐν λόγῳ φυσιοδίφης δὲν ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ οὔτε μίαν ἐξ αὐτῶν, ἐν μέσῳ τῶν ξηρῶν φύλλων καὶ τῶν θάμνων, διότι, μολονότι μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἐπλησίαζε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἡ πεταλούδα ἐκάθητο, δὲν τὴν ἐβλέπεν εἰμὴ ὅταν ἔξασα ἐπέτα πάλιν ἐνώπιόν του. Ἄπαξ μόνον κατώρθωσε νὰ ἴδῃ ἀκριδῶς τὴν θέσιν ὅπου ἐκάθησε. Διὰ μιᾶς ἐχάθη ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ μόνον μετὰ πολλὴν ὥραν κατώρθωσε νὰ τὴν ἴδῃ. Ὄταν κάθηται τὸ ἐντομον ὁμοιάζει ὅλως διόλου μὲ ξηρὸν φύλλον

Εἰς τὰ πτηνὰ παρατηροῦνται περισσότεραι τοιαῦται ιδιότητες. Εἶναι ἀδύνατον ν' ἀνακαλύψῃ τις ἐν μέσῳ τοῦ φαιοῦ χρώματος τῶν ἐλῶν τὰ μπεκατσι-

νια. Τὸ αὐτὸ δὲ δύναται νὰ εἴπῃ τις καὶ περὶ τῆς μπεκάτσας ἐξαφανιζομένης ἐντὸς τῶν δασῶν τῶν ἐστρωμένων μὲ ξηρὰ φύλλα. Τὸ χρῶμα τῶν ὠν τῆς ἀγρίας νήσσης συμφωνεῖ μὲ τὸ ὠχρὸν χρῶμα τῶν καλάμων, τὸ δὲ τῶν ὠν τοῦ τσαλαπετεινοῦ εἶνε ὅμοιον μὲ τὸ χρῶμα τῶν ἀγρῶν. Τοιαῦται παρατηρήσεις δύνανται νὰ γίνωσιν ἐπὶ πολλῶν εἰδῶν πτηνῶν, πρὸ πάντων ἐκείνων, ἀτινα μένουσι πολὺ κατὰ γῆς ὅπως εὔρωσι τροφήν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχουσι ἀνάγκην προστασίας. Οἱ ποτάμιοι ἰχθῦς λαμβάνουσι τὸ χρῶμα τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ ἐν ᾧ ζῶσιν. Ὁ αὐτὸς κανὼν ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν χερσαίων ζῶων. Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ λαγωοὶ τῶν ὀρέων εἶνε μᾶλλον φαιοὶ τὸ θέρος καὶ μᾶλλον λευκοὶ τὸν χειμῶνα. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει εἰς τὴν λευκοκτιίδα, τὴν λευκὴν ἀλώπεκα καὶ πλῆθος ἄλλων ζῶων. Ὅλα συμφωνοῦσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μὲ τὸ χρῶμα τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ζῶσιν. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ περισσότερον ἐπιτυγχάνει καλλίτερον εἰς τὸν παγκόσμιον αὐτὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα.

Υ Μ Ν Ο Σ

ὦ σὺ, γλυκεῖα κι' ἀνέλπιστα χαρὰ τοῦ κόσμου τούτου,
διαμάντι ἀστερόφωτο τοῦ παραδείσειου πλούτου,
λουλοῦδι, ἀστέρι, ἄγγελε, ἐμπρὸς σου γονατίζω
καὶ νοῦ καὶ νειότη καὶ καρδιὰ ὅλα 'ς ἐσὲ χαρίζω.

Ἡ φύσις ὅλη ζωντανὴ 'ς τὰ κάλλη σου ἀνασαίνει,
'ς τὸ λιγερό σου βάδισμα χαίрет' ἢ γῆ ἢ θλιμμένη,
'ς τὸ γέλιο σου ὁ θάνατος μὲ τὴ ζωὴ μονοιάζει
καὶ 'ς τὰ θολὰ σου δάκρυα ὁ κόσμος σκοτεινιάζει.

Ἐμπρὸς σου ὁ χρόνος σταματᾷ καὶ νικημένος γέρνει,
κι' ὁ φθόνος ποῦ 'ς τὸ δρόμο μας βάτους κι' ἀγκάθια σπαίρνει,
σκύβει ἔμπροστά σου ἀδύνατος, χλωμὸς σὰν ἀγιοκέρι—
Τοῦ ὄρνειου τὰ πετάγματα δὲν τὰ ψηφᾷ τὸ ἀστέρι.

Εἶνε γλυκὰ τὰ λόγια σου καὶ μέλι τὰ φιλιὰ σου,
κρινόσπαρτος παράδεισος ἢ τορνευτὴ ἀγκαλιά σου,
τὰ μάτια σου, τὰ χέρια σου, τὰ πόδια σου, τὸ σῶμα
ἀνθρώπου νοῦς δὲν τὰ χωρεῖ, δὲν τὰ φαντάσθην ἀκόμα—

Ἡ Τέχνη ἢ μυριοφάντασθη κ' ἢ σκεπτικὴ Ἐπιστήμη,
κ' ἢ Δόξα ἢ δαφνοστέφανη κ' ἢ διαλαλίτρα Φήμη
ἀκούρασταίς κι' ἀκοίμηταις τὸ νοῦ μου ἀναδεύουν,
δουλεύουν τὴν ἀγάπην μου, τοὺς πόθους σου δουλεύουν.

Γιὰ σένα ἐπλάσθη ὁ,τι ζῆ κι' ἀνθοβολᾷ καὶ λάμπει,
γιὰ σὲ γενῆκαν τὰ βουνὰ κ' ἢ θάλασσαις κ' οἱ κάμποι,
γιὰ σένα μοῦβαλε ὁ Θεὸς τέτοια καρδιὰ 'ς τὰ στήθη
ν' ἀγαπηθῆς ὅσο καμμιὰ 'ς τὴ γῆ δὲν ἀγαπήθη.

Μὲ τὴ ζωὴ σου ἀνέζησα νεκρὸς ἐγὼ ἀπὸ χρόνια,
κ' ἢ ταξειδιάρια μου ψυχὴ ἀποσταμένη αἰώνια,
καράβι κυματόδαρτο ἔς τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου,
βροῖκε λιμάνι κι' ἄραξε ἔς τὴν ἀγκαλιὰ σου, φῶς μου.

Σ' ἀγάπησα κ' ἐπίστεψα ἔς τὴ σμαραγδένια ἐλπίδα,
κ' εἶδα ν' ἀνοίγη ὁ οὐρανὸς ἀπ' ἄκρη ὡς ἄκρη, κ' εἶδα
ἔς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἰεχωβά, ἔς τοὺς κόλπους τοῦ Μεσσία
νὰ λάμπ' ἡ ἡλιοστάλακτι τοῦ κόσμου ἀθανασία.

Κ' εἶδα τ' ἀστέρια νὰ κυλοῦν μέσ' ἔς τὰ οὐράνια πλάτη
κ' εἶδα τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ καινούργια γῆ νὰ πλάττη,
μεγάλη γῆ κι' ἀπέραντη καθὼς τὰ ὄνειράτά μας,
γιὰ νὰ χωρέση, ἀγάπη μου, τὸν ἄπειρο ἔρωτά μας.

Μὴ μ' ἐρωτᾷς πῶς σ' ἀγαπῶ· δὲν φθάνει ὁ νοῦς γιὰ ναῦρη
τὴ λέξι τὴν ἀτέλειωτη, κ' οἱ λογισιμοί μου οἱ μαῦροι
θαμβώνονται, τυφλώνονται ἔς τὴ λάμψη ὅπου χύνει
ἡ φλόγα ἡ οὐρανόβατη ἔς τοῦ στήθους τὸ καμίνι.

Δὲν ξέρω ἂν κλαίω ἢ ἂν γελῶ· τὰ δάκρυα καὶ τὰ γέλια
εἶν' ἑνὸς πόθου σαρκικοῦ ἀπατηλὰ κουρέλια,
γιὰ νὰ στολίζουν τ' ἄχαρα τοῦ κόσμου παραμύθια...
Ὁ ἔρωτάς μου εἶνε γυμνὸς σὰν τὴ γυμνὴν ἀλήθεια.

Ὡμορφη μέσ' ἔς τῆς ὠμορφαις, διψᾷ ἡ καρδιά μου ἀκόμα
καὶ λαχταρᾷ καὶ καίγεται σὰν τὸ σκασμένο χῶμα,
ποῦ ὁ ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ ὀλημερίς τὸ ψύνει·
ὦμορφη μέσ' ἔς τῆς ὠμορφαις, ἡ φλόγα μου δὲν σβύνει.

Κι' ἂν σβύσῃ ὁ ἥλιος καὶ χαθοῦν οἱ κόσμοι ἔς τὸ σκοτάδι
καὶ βασιλεύσῃ ἡ παγωνιά κ' ἡ σκοτεινιά τοῦ Ἄδῃ,
μόν' ἡ καρδιά μου θ' ἀναιβῆ τὸ χάος νὰ θερμάνῃ
καὶ νέους κόσμοις ζωντανούς ὀλόγυρα θὰ κάνῃ.

Κ' οἱ κόσμοι θᾶνε θεϊκοὶ κι' ἀθάνατοι κι' ἀτίμητοι,
γιατ' ἡ καρδιά μου ἀπὸ ψηλὰ ἀκένωτη κι' ἀκοίμητη
μὲ τῆς θερμῆς ἀγάπης μου τὸ φῶς θὰ τοὺς φωτίζη...

Τέτοια καρδιά σοῦ χάρισα, τέτοια καρδιά σ' ἀξίζει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

